

a. henvise til, hvad det ærede Medlem for Ruds Vedby (Søren Svendsen), der jo er Medlem af Arbejdsløshedsnævnet, udtalte. Han mente netop, at den uhyre Tilgang havde haft væsentlig uheldige Følger, idet der var blevet optaget mange i Kasserne, som ikke burde være der, og den uhyre Tilgang, bemærkede han ogsaa, havde bevirket, at det var vanskeligere at faa Tilfældene af Overtrædelser frem. De Bemærkninger ramte og uddybede til Dels, hvad jeg havde sagt, og jeg kan for saa vidt slutte mig til dem. I denne Sammenhæng kunde det maaske ogsaa — det forekommer mig, at det ærede Medlem for Ruds Vedby gjorde en Bemærkning i den Retning — overvejes, om ikke en Karens-tid — jeg skal ikke udtale noget om af hvad Længde — igen burde indføres. Jeg nærer ikke Antydning af Tvivl om, at Arbejdsløshedskasserne har virket til stor Gavn, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at der overhovedet skulde eksistere noget Menneske, der ønskede dem afskaffet. De hviler netop — og det er jo yderligere uddybet i Dag af Hr. Ivar Berendsen — paa et Princip: Hjælp til Selvhjælp, som jeg for mit Vedkommende finder bør være det til Grund liggende i sociale Spørgsmaal. De har for saa vidt min fulde Sympati, og jeg maa sige, at naar Arbejdsløshedskasserne i nogen Grad er blevet misbrugt, hvad jeg tror, de er, saa vidner det jo om en vis grandseigneur-mæssig Tankegang hos Arbejderne, at de, som selv bidrager til disse Kasser, ikke gør større Ophævelser over det. Men jeg finder ikke, at dette Forhold skal betragtes, om jeg saa maa sige, ud fra et Grandseigneur-Synspunkt, det skal betragtes rent praktisk. Kan man i det hele taget forsvare at lade Arbejderne bidrage med store Summer til Arbejdsløshedskasserne og trække store Summer ud af Statskassen dertil uden at gøre det mest mulige for at sørge for, at Pengene kommer paa de Steder, hvor de virkelig bør komme? Heller ikke er der nogen, der vil af med selve den ekstraordinære Lov, men man ønsker den meget gerne affattet saaledes, at Misbrug vanskeligøres. Det forekommer mig at være i alles Interesse og, som jeg bemærkede, ikke mindst i Arbejdernes egen Interesse.

Jeg kommer saa til en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister. Han bemærkede i Gaar, at der var konstateret, jeg tror, det var 21 Tilfælde af Misbrug, og han vilde til en vis Grad betragte dette som et Udtryk for Omfanget af de Misbrug, som

det egentlig forekommer mig, alle er enige om finder Sted, men han oplyste selv, at Arbejdsløshedsinspektøren havde erklæret, at der var sket langt flere Misbrug end angivet. Jeg tror i Virkeligheden, man kan konstatere, at det har været Tilfældet, og det maa nødvendigvis have været Tilfældet. Arbejdsløshedskasserne er, som det ærede Medlem fra Ruds Vedby sagde, blevet oversvømmet af en Mængde Folk, som i og for sig ikke burde være der. Loven giver, saaledes som den er affattet, meget let Adgang til Misbrug. Det vilde være ganske utænkeligt, om ikke den Mængde, som er strømmet ind i Arbejdsløshedskasserne, og hvoraf mange ikke burde være der, altsaa i Virkeligheden en Mængde, hvad jeg maaske tør kalde mindre faste Eksistenser, skulde have misbrugt Loven.

Jeg kan i det væsentlige slutte mig til, hvad det ærede Medlem, der fører Ordet paa Venstres Vegne, har sagt angaaende Arbejdsgiverne. Jeg kan dertil føje, at det er mig bekendt, at Arbejdsgivernes Ledelse er i Begreb med at søge dette Forhold ordnet. Man er selv i Arbejdsgivernes Ledelse paa det rene med, at Arbejdsgiverne ikke paa dette Punkt gøre det, som de i Virkeligheden burde gøre: anmelde alle Tilfældene. Det er at haabe, at Organisationerne maa kunne gennemføre dette uden Hensyn til en mulig Frygt — den være begrundet eller, som Hr. Ivar Berendsen mente, ikke begrundet — og med Overvindelse af en vis Magelighed. Jeg tror ogsaa, det er et Synspunkt, som i en meget væsentlig Grad gør sig gældende hos Arbejdsgiverne: det er saa meget Spektakel at skulle anmelde hvert enkelt Tilfælde; det er nemmere at faa en anden Mand i Stedet for, saa gaar Arbejdet. Denne Magelighed maa begribeligvis ogsaa overvindes.

Dette maa nu ikke misforstaas, som om det var i min eller mit Partis Interesse at gaa paa Jagt efter Misbrug. Vi har ikke nogen direkte Interesse i, at man faar fat i de Arbejdere eller — jeg vil ikke saa gerne bruge Udtrykket Arbejder — i de Folk, som misbruger Arbejdsløshedskasserne, og faar dem straffet paa den ene eller den anden Maade. Naturligvis maa det gøres, men det er en Administrationssag, det er ikke det Spørgsmaal, som har den alt overskyggende Interesse. Det, som har Interesse, er at faa Loven affattet saaledes, at Misbrug undgaas, og det er for saa vidt af ganske underordnet Betydning, om der er kon-